

Biblioteca
Regională
Hunedoara-Deva

PRIETENI SI FRATI PE VECIE

ALBINA

REVISTA SAPTAMINALA A ASEZAMINTELOR CULTURALE

Anul 61 • Seria II • Nr. • 547 • Miercuri 18 Iunie 1958 • 8 pagini — 15 bani

Popoarele întregii lumi au întâmpinat cu bucurie hotărârile luate recent de Consfătuirea de la Moscova a Comitetului Politic Consultativ al Tratatului de la Varșovia, care aduc o contribuție însemnată la lupta pentru pacea omenirii. Printre aceste măsuri, pe baza propunerii guvernului Uniunii Sovietice, de comun acord cu guvernul R.P. Române, trupelor sovietice staționate în țara noastră se înalță în patria lor.

În aceste zile, în diferite localități ale țării, au loc scene emoționante prilejuite de plecarea glorioșilor ostași sovietici; populația își ia rămas bun de la trații și prietenii noștri ce se înalță în patrie, în mitinguri însușite ce au loc în orașe și sate, la plecarea trenurilor cu eșaloanele de trupe sovietice, oamenii muncii din țara noastră petrec pe oștișii sovietici urindu-le drum bun și exprimându-le dragostea și recunoștința pentru ajutorul ce ni l-au dat în cucerirea independenței și libertății, în făurirea vieții noi pe care o trăim. Muncitori, țărani, intelectuali, tineri și virstnici, toți oamenii muncii din țara noastră fac legământ solemn să întărească și mai mult prietenia cu marea Uniune Sovietică, bastionul păcii și socialismului în întreaga lume.

Poporul nostru nutrește dragoste și recunoștință veșnică poporului sovietic, forțelor sale armate, eliberatoare. Victoria Uniunii Sovietice asupra dușmanului omenirii, fascismului, a permis multor popoare să-și ia în mână propria soartă și să pornească la făurirea unei vieți libere, fericite. Niciodată nu vom putea uita că, numai datorită victoriilor armatei sovietice, forțele patriotice din țara noastră conduse de Partidul Comunist Român, au putut întâmpina însurecția armata de la 23 August 1944, care ne-a dat posibilitatea să pornim pe drumul luminos ce-l străbatem azi. Alături de glorioasa armată sovietică, armata română a luptat apoi, după 23 August 1944, pentru zdrobirea armatelor hitleriste contribuind la istorica victorie a popoarelor împotriva fascismului.

Prietenia romîno-sovietică, făurită și călăită în focul războiului antifascist s-a întărit necontenit în anii de după război. Ea și-a găsit o strălucită înfrățire în relațiile de tip nou, bazate pe principiile internaționalismului proletar, în ajutorul frățesc multilateral acordat țării noastre de către marea stat socialist, pe plan economic, politic și diplomatic, ceea ce ne-a dat posibilitatea să respingem cu succes încercările puterilor imperialiste de a se amesteca în treburile noastre interne, ne-a dat posibilitatea să ne făurim o țară cu adevărat liberă și independentă.

Poporul nostru este mandru că face parte din marea familie a țărilor socialiste în frunte cu Uniunea Sovietică și este ferm hotărât să-și aducă întreaga contribuție la întărirea lagărului socialist deoarece este convins că aceasta corespunde întru totul intereselor sale naționale, servește nobilei cauze a păcii. Unitatea strînsă a lagărului socialist este chezașia succesului deplin în opera de construire a socialismului, chezașia cea mai sigură a independenței și suveranității naționale a tuturor țărilor socialiste.

Luîndu-și rămas bun de la ostașii sovietici care se întorc în patrie, oamenii muncii din țara noastră își exprimă dragostea și recunoștința lor fierbinte față de glorioasa armată sovietică eliberatoare, apărătoare de nădejde a păcii. În multe localități din țară au avut loc zilele trecute mitinguri însușite, la care au participat mii de oameni ai muncii veniți să-și ia rămas bun de la ostașii sovietici. „Aducînd un cald omagiu de prietenie ostașilor sovietici care se întorc în patrie — a spus tovarășul Chivu Stoica, președintele Consiliului de Miniștri al R.P.R. în cuvîntarea rostită în cadrul mitingului care a avut loc la Galați, poporul nostru își exprimă sentimentele de profundă dragoste și recunoștință față de armata sovietică eliberatoare, față de marea popor sovietic, hotărîrea fermă de a întări necontenit prietenia, colaborarea și alianța cu Uniunea Sovietică, cu toate țările marelui lagăr al socialismului... Sîntem prieteni și frați în lupta noastră comună și astfel vom fi mereu!”

De neuitat va fi amintirea eroicilor ostași sovietici care și-au vărsat sîngele pentru eliberarea țării noastre, pentru fericirea poporului nostru. Veșnică va fi recunoștința noastră pentru ajutorul pe care marea popor sovietic ni l-a dat și ni-l dă în construirea vieții noi, socialiste, veșnică este prietenia și dragostea ce ne leagă de Uniunea Sovietică, scut al păcii și libertății popoarelor.

Tovarășul Chivu Stoica rostindu-și cuvîntarea la mitingul din orașul Galați

La Brăila, se strîng prietenește mîini tinere, se dăruiesc flori

În gara Iași, cîteva minute înainte plecării trenului

Trenul a pornit. Drum bun dragi tovarășii

O EXPERIENȚĂ valoroasă

Transcriem aici, pentru înțelepciunea și adevărul lor, câteva cuvinte aflate într-o expunere rostită la o consfătuire din Galați, de către trimișii raionului Călmățui.

„...Agricultura raionului nostru este azi aproape în întregime colectivizată. Un timp destul de îndelungat, în desfășurarea muncii politice de masă, noi nu am ținut cont de aceasta; viața satelor din raionul nostru părea mai simplă, mai ușoară, dar în fond devenise mai complexă ca înainte”.

Reiese că sarcina de căpetenie a muncii educative este să țină seamă neconținut de ritmul desfășurării vieții și de cerințele ei. (Cei din Călmățui așa au și procedat ulterior).

Consfătuirea de care am pomenit a marcat începutul unei frumoase activități în comunele din întreaga regiune, și ale cărei rezultate pozitive le prezentăm, în parte, aici.

În decurs de un an, în comuna Tudor Vladimirescu, numărul celor care și-au apropiat frumusețile și foloasele culturii a crescut de cinci ori. Cu toate acestea și atunci, ca de altfel și acum, căminul cultural își trăia viața. El nu a putut aduna însă în sălile sale mai mult de 400 de oameni. Și iată că din februarie anul acesta și pînă azi peste 15.000 de oameni au participat la manifestări culturale. Nu-i nici o minune la mijloc. Există un temei cum nu se poate mai real. Dacă oamenii nu pot veni la cămin din diferite motive, s-a deplasat activul cultural la ei, și uneori, kilometri întinși, pînă la marginea ogorului, unde o să vă purtăm și pe dumneavoastră acum...

Am ascultat o minunată lecție de informare politică externă, în sinul brigăzii lui Nicolae Bute de la gospodăria colectivă „Cel de-al II-lea Congres al P.M.R.”.

Învățătorul Gheorghe Mitrea a venit cu brigada de cu zori la cîmp și la sfîrșitul a patru ceasuri de muncă o strînge roată și despătorește ultimul număr de ziar.

Se angajează o discuție pasionantă despre interdicerea armei atomice.

La o consfătuire care s-a ținut recent în comuna Independența au vorbit și reprezentantele femeilor:

— Pe vremea moșierilor Matei Milioneru și Vasile Pană nașteam pe cîmp, iar numărul cel mai mare de analfabete noi îl dădeam.

Un panou uriaș instalat în fața sfatului popular — (în comună se desfășoară o intensă agitație vizuală) — arată că ina-

inte, pe vremea cînd moșierii dețineau peste 1.000 hectare teren arabil, nu se afla în comună nici o casă de nașteri și din 100 de copii, mureau 30.

Femeile de atunci, pârtașe la atîtea triste întâmplări, aceleași femei, înfățișează acum realitățile unei cu totul alte vieți. „Ni se dă prețuire și considerație. Sintem apreciate la adevărata noastră valoare”.

Valoarea femeilor din Independența... Gospodinele de aici au chemat la întrecere toate femeile din raion pentru „cea mai frumoasă grădină și gospodărie personală” și pe frontispiciul acțiunii s-au și înscris numele Maricicăi și Anghelinăi Agache, al Gherghinei Andrei și al altora.

În gospodăriile personale ale colectivizatorilor se găsește azi, adunate la un loc, 120 hectare grădini de zarzavat. Femeile din Independența sînt vestite crescătoare de păsări. Lozinca: „În acest an nici o gospodărie sub 100 de păsări”. De aici, din satul acesta, Congresul femeilor din lumea întreagă a primit o mică, dar semnificativă ofrandă: rochițe și lucruri pentru copii făcute de mîna femeilor. Și tot mîna lor a făcut, la cerul de flori artificiale, sute de ghiocci cu petale de mătase, pe care i-au trimis conferinței raionale a femeilor. Adela Oană, conducătoarea cercului, spune că astfel se cultivă la femei simțul frumosului. Nici vorbă că un simț al frumosului există de acum și încă destul de dezvoltat. Îl dovedește expoziția de artă populară din sat. Orice descriere este de prisos aci. Ea trebuie vizitată.

Aproape 400 de femei, fostele analfabete, au citit într-un timp scurt 1200 de cărți. Cite douăzeci de cursante frecventează pe rînd cercul de artă culinară. Învățătoarea Ana Eliță le învață să facă prăjituri și mîncăruri alese („material” au berechet). Alte 20 învață croitoria, iar la cercul de gospodărie află cum se pot vopsi alburile, trainic și ieftin, cu aleor, cu frunză de nuc sau de gutui, cu albăstrele sau coji de ceapă.

La casa raională de cultură din Focșani (regiunea Galați), instructorul metodist A. Macedon dă îndrumări unei directoare de cămin cultural.

În cel mai mic compartiment de viață de aici, femeia e prezentă și activă. Și aceasta se vede în progresul neîncetat al comunei.

O firmă pe poarta unei case vestește titlul locatarului. În tradiția comunei Independența acesta e un obicei nou. Adică ai să înțelegi aci (nu la o casă, două, ci la foarte multe) firmușe roșii cu: „meșter al recoltelor bogate”, „frunțasă în creșterea păsărilor”, „frunțasă la muncă în gospodăria colectivă”. Sînt ca niște diplome de merit aninate de porți. Firește că de ele se leagă permanenta grijă ca să nu-și părăsească locul.

Pe multe dintre firmușe scrie „Casă de citit”. La Independența cercurile și casele de citit au de acum un istoric și o faimă. Aici, pe lingă citit, sînt debateri, recenzii, prezentări de diafilme, călătorii pe hărți. Se discută atent și serios. Oameni care n-au călcat decît o dată pe an la căminul cultural sînt azi vizitatorii devotați ai casei de citit.

Intrăm în casa de citit nr. 2, o cameră pe care gospodina Rada Popovici a rupt-o

din spațiul ei de locuit, cedînd-o iubitorilor de carte. Pe masă cărți, diafilme cu subiecte agricole sau povestirile lui Creangă, documentele cercului de citit (caie de evidență, programul cercului). Pe perete, plani-globul, indemnuri ca: „Iubiți cartea”; „Ca să înveți nu-i niciodată tîrziu”; și (aici ca la multe cercuri) portretul lui Ion Creangă. E cel mai iubit dintre autori. Tot pe perete e afișată „socoteală simplă”: o găină produce pe săptămîna 130 de ouă a 0,75 lei și 14 pui a 15 lei. Socotind și hrana, cîștigul net e de 260,5 lei. Crescînd 80 de găini, cîștigul net de 6.240 lei. Rezultatul: se cresc în comună, în prezent, 79.000 de păsări. La ceeași dată anul trecut cifra era doar 13.000.

Învățătoarea Elena Pană, responsabilă cercului (sînt 35 de cercuri conduse de învățători care consideră aceasta ca o sa cină de onoare), istorisește cîteva amănunte mișcătoare. Ruxandrei Trandafir, femeie de 80 de ani, i-au slăbit vederile. Nu citește, dar îi ascultă pe ceilalți și pe parte la discuții. Așa că tot se ține în miezul problemelor. Costică Stanciu, colectivist la „Zorile Socialismului” a cerșit într-o zi să fie trecut negreșit la adunarea următoare cu o recenzie. Și a ținut emoționat, dar fără greș. La 22 aprilie s-a dezbătut la cerc sarcinile Consfătuirii de la Constanța și s-au prezentat diafilme de realizări din agricultura socialistă. La 27 mai au discutat despre cel de-al treilea satelit sovietic al Pămîntului. S-au cerșit multe lămuriri despre satelit și zborul satei în Cosmos, și un diafilm despre satelit. La 27 mai, deși n-a fost planificat, s-a discutat tot despre satelit. Desigur că a înfierbîntat imaginația multora. Într-o zi n-au mai încăput în cameră și-au ținut lecția în uliță. Veniseră 80 de oameni și camera nu-i decît 3/2 m.

V. Toso

CĂRȚI NOI

x x x: — Arioii Pogonici — album vesel pentru cei mici — nr. 6/1958 — Desene de Rik Auerbach — Editat de revista „Luminița” — 16 pag. — 1,50 lei

A. Gracev: — Taina Lacului Roșu — roman — Traducere de N. Bocunescu și C. Toiu — Ed. Tineretului — 352 pag. — 6,75 lei

Erich Kästner: — Emil și detectivii — Traducere de Ana Canarache și

G. Nicolae — Ilustrații de Walter Trier — Ed. Tineretului. — 160 pag. — 2,75 lei; 6 lei cartonat

Dimos Rendjis: — Copiii Atenei — roman — În românește de Ioanichie Olteanu — Ilustrații de Tanasis Fapas — Ed. Tineretului — 192 pag. — 4,25 lei

Ene Marin: — Să cunoaștem moartea — Ed. Tineretului — 208 pag. — 4,50 lei

Într-una din zilele trecute am fost cu cîteva prieteni să văd repetiția piesei mele de teatru „Tîrgul inimilor” în comuna Tunari, comună nu prea depărtată de București. Echipa de artiști amatori se găsea reunită în sala căminului cultural. Tineri și tinere, în majoritate țărani muncitori. Veniseră de la cîmp, după o zi de trudă sub arșița soarelui. Erau vioi și plăcuți; tinerețea îmi surîdea pe sub mustăcioare de flăcăi și din ochi iscoditori de fete. Directoarea căminului, ea însăși avînd un rol în piesa „Tîrgul inimilor”, foarte înmormoasă, bună și devotată lucrătoare pe ogorul cultural, ne-a fost o bună și iscusită gazdă.

Au venit la repetiție profesorii și profesoarele din localitate, în frunte cu directorul școlii. Au venit sătenii și mărturisesc că mi-a făcut plăcere să-i văd asistînd la repetiție.

Desigur, nu pot cuprinde în aceste rînduri cîteva știe ce observații, nici nu doresc să fac curs metodologic. Folosesc însă prilejul să transmit cîteva sfaturi practice echipelor de artiști amatori a căror dragoste de frumos e un admirabil capitol la temelia mișcării culturale de masă.

Întîi. Nu orice rol e potrivit oricui. De aceea, chiar dacă s-a făcut o distribuție de roluri și se observă că unul ori altul dintre amatori rămîne străin de înțelegerea și interpretarea firească a rolului, trebuie distribuit într-alt rol. Nu încapă supărare.

Al doilea. În orice piesă de teatru sînt date indicații de mișcare. Repetițiile nu se pot face fără un conducător al spectacolului. Dacă acest conducător și-a distribuit și lui un rol, nu trebuie să uite că folosind indicațiile de mișcare din textul piesei, trebuie să îndrume clipă cu clipă mișcarea echipei. Nu e de ajuns să stea cineva pe marginea scenei și să șoptească textul. De pildă, scena primă din „Tîrgul inimilor” precizează clar că bătrînul Isac e lungit într-o rîmă pe pat, iar feciorul lui stă lingă el și-i pune mîna pe cap. De unde pînă unde s-a

CITEVA RINDURI PENTRU ARTISTII AMATORI

ajuns la soluția că feciorul șade la masă și vorbește de acolo cu bătrînul? Căuțind firescul vieții, reprezentat în piesele de teatru, ne vom da seama fără greutate că un fecior, care a venit acasă și-și găsește tatăl bolnav, simțînd nevoia să-l întrebă cum se simte, va sta lingă pat, va privi pe bătrîn și va da întrebării sale căldura unei participări la suferința celui bolnav.

Cu aceasta intru în miezul observației pe care vreau s-o fac. A crede că rostirea textului unei piese din virtul buzelor e joc de teatru, e o greșeală. Luînd ca exemplu textul din „Tîrgul inimilor” se va vedea că aproape nu există cuvînt, întrebare, replică, pe care într-o împrejurare oarecare amatori să n-o fi auzit sau să n-o fi spus la ei acasă, în cursul vieții lor. De ce nu vorbesc prin urmare natural, simplu, direct, cum cer rolurile? Răspund: pentru că n-au făcut ceea ce era necesar de la început și anume în primul rînd să asculte din gura instructorului povestindu-se ca la șezătoare, ce se întîmplă în piesă. — Uite fraților — așa zice eu, dacă aș fi instructor — piesa se petrece în casa unuia Isac. Așa e un om de ațiția ani care... și așa începe a povesti cine e, ce a făcut și ce face Isac. Dar Isac are o fată, pe Tîncuța. După cît se arată în piesă, femeia asta tînră s-a măritat cu Gheorghe... etc. etc. Povestind deci ceea ce se chiamă fabulația piesei de teatru, adică întîmplările ce se desfășoară în acțiunea dramatică, așa întrebă pe cei din echipă care ce rol ar prefera. Pe urmă așa ruga pe fiecare interpret să povestească ce face în piesă personajul pe care și l-a ales să-i dea viață în scenă. Atrăgînd mereu atenția amatorilor cînd repetă, că au uitat personajul din piesă, că badea Isac vorbește ca badea Isac, mai răsufliă, mai stă și se gîndește, mai cată cu

ochii la fată, la fecior, la cei cu care își deapănă rolul, cred că încet-încet s-ar apropia artistul amator de omul firesc, de badea Isac. Evident, munca nu e ușoară, pentru că îndeobște cînd vorbim în public, și mai ales cînd interpretăm texte, se furiează în glasul și în ținuta noastră ceva artificial, nedorit, nepotrivit, greu de stăvilit. O femeie care știe să zică cu mare dragoste „Gheorghe, Gheorghe” la ea acasă, și care într-un moment dramatic știe alerga la ușă după el să nu-l lase să plece mînios, pe scenă rostește uneori textul piesei, mașinal, fără căldură, fără să-i tremure inima. Insemnează că n-a fost ajutat de ajuns să înțeleagă cît de posibile sînt și în viața ei asemenea întâmplări și cît de firesc se descurcă în ele la ea acasă. Un amator care conform textului intră în casă și zice: „Bună sara!”, trebuie ajutat să facă pe scenă ceea ce face de obicei cînd se duce seara într-o casă străină. Zice, „Bună seara”, se uită la cei din casă, unora le zîmbește, cată cu capul să vadă unde-și pune pălăria etc. Invitat să șadă, el are răspunsul în text: „mulțumesc, oi șede a o țîricuță”. Sau „mulțumesc, am dat pe-aci în treacă”. Aceste vorbe trebuie rosite exact cum le rostește în împrejurări similare, adică natural, cu răgaz, ca în viața de toate zilele.

Apoi, în vorbirea obișnuită nimeni nu zice: „Așa e dragul tatei”, ci zice: „Așa-i dragu' tatii”. Aju-tînd amatorii să exprime viu cuvintele și nu să reproducă textul rece din tipar, vom izbui să dăm de la început un suflu de autenticitate întregului joc.

Închei cu recomandarea: artiștii amatori să fie ajutați să rămînă în firescul vieții pe scenă. Să se miște natural, simplu. Să se identifice cît mai mult cu personajul interpretat. Echipa din Tunari, după cîteva repetiții serioase, va izbui, fără îndoială.

Tiberiu Vornic

Despre organizarea muncii în gospodăriile agricole colective

(Fotografie de AUREL BAUH)

Lan de grâu

Dintr-un zgîmbol slăbuț și pipiriu,
S-a ridicat așa, ca prin minune,
Rivnind întreaga viață s-o adune
În trupul lui subțire și mlădău.

Din zori și pînă soarele apune
Iși rumenește chipul auriu
Și-adoarme-n talna nopților, tîrziu,
Cînd glas de greieri freacă pe strune.

Acum o vreme, într-o dimineață,
S-a pomenit de-odată... crat de cupă
Cînd i-au mîjit tullele de mustăță.

De-atunci, grozav îi place să arate
Că este... grîu de sol, ce crește după
Metode agrotehnice-avansate!

Stelian Filip

Tin să subliniez de la bun început că discuția pe probleme organizatorice în gospodăriile colective este foarte nimerită. Fără a ne abate de la prevederile statutului, găsim că, dat fiind condițiile de așezare, climă și sol, de mărimea numărului de membri și de întinderea suprafeței, fiecare gospodărie își are particularitățile ei. Dezbaterea asupra modului cum își organizează munca fiecare poate aduce foloase însemnate celor care se află la începutul muncii în gospodăria colectivă.

Constantin Oprică, președintele G. A. C. „Brazdă Nouă” din Castelu, arată în scrisoarea apărută în nr. 546 al revistei „Albina” că gospodăria pe care o conduce a avut la înființare 70 de familii și cam 700 hectare de pămînt. Colectivității de acolo au putut deci să organizeze două brigăzi. Multe gospodării colective pornesc însă la drum doar cu o mîină de oameni, așa cum am făcut noi.

Gospodăria noastră, la înființare, în anul 1956 număra numai 14 familii cu 18 hectare de pămînt. Firește că, în asemenea condiții, nu se poate vorbi de organizarea a două brigăzi, ci de una singură. Aceasta deci este prima particularitate a gospodăriei noastre. A doua este așezarea în apropierea orașului, ceea ce face ca îndeletnicirea de bază a gospodărilor noastre să fie grădinaritul. Ținînd deci seama de aceste condiții, am pornit la organizarea muncii formînd o singură brigadă în cadrul căreia ramura de căpății am hotărît să fie grădinaritul. Am repartizat deci pămîntul pentru grădina de zarzavat, pentru culturile de cîmp ca: grîu, porumb, cartofi și plante furajere. Mai greu a fost la organizarea echipelor. La început am

împărțit oamenii pe două îndeletniciri: o parte la cîmp, o parte la grădina. Munca în acest fel n-a dat rezultate prea bune. Împărții în două, atît cei din echipa de cîmp, cît și cei din echipa de grădina nu izbuteau să-și execute toate lucrările, mai ales în perioadele de vîrf.

În anul care a urmat alte 16 familii au venit alături de noi, iar suprafața de teren a crescut simțitor.

Se cerea deci mai multă chibzuință în organizarea muncii, astfel ca fiecare om să fie folosit cît mai bine.

Am trecut deci la organizarea a două echipe mixte. Echipete le-am alcătuit pe vecinătăți, pentru a înlesni adunarea oamenilor la muncă. Echipetele primesc în grija lor atelajele și uneltele, nu însă și culturile, cum se face de obicei pe brigăzi. În fiecare echipă este numit de adunarea generală, pe timp de un an, un responsabil de atelaje, care este obligat să asigure executarea tuturor lucrărilor de arătură, grăpat, însămînțat, prășit etc., planificate pentru a fi făcute cu atelajele gospodăriei. Tot șefii de atelaje, ajutați de cîte un băiat, îngrijesc vitele atelajului din primăvară pînă în toamnă, treabă pentru care primesc în plus cîte două zile-muncă pe lună. Munca ajutoarelor se montează separat; aceștia primesc cam cu 25 la sută mai puțin zile-muncă decît șeful de atelaje.

De ce am făcut așa și nu altminteri? Iată de ce. Știm că avem atît în cîmp cît și la grădina perioade de muncă încordată și perioade mai liniștite. Pentru a acoperi toate lucrările, echipele sînt folosite acolo unde se simte nevoia mai mare, iar munca o organizăm pe oameni. Iată, bunăoară, cum s-a lucrat la noi într-una din zilele trecute: oamenii care erau la împrăștiatul îngrășămintelor chimice au primit cîte o porțiune potrivit normelor. Seara am controlat ce, cît și cum a lucrat fiecare. O altă parte a mers în acea zi la prășitul cartofilor. În general, noi cam așa facem: împărțim dimineața porțiuni sau rinduri pe oameni potrivit normei stabilite după normativ după puterea fiecăruia; seara, după rapoartele șefilor de echipe și a celor văzute de mine pe teren, consiliul de conducere stabilește cam ce lu-

crări ar fi mai urgente pentru a doua zi.

Numărul mic de brațe de muncă nu ne îngăduie să avem nici oameni scoși din producție pentru treburi administrative. Eu, ca președinte, sînt în același timp și brigadier, iar cînd avem vîrf de muncă nu mă sfiesc să ies la cîmp și să muncesc cot la cot cu ceilalți. Pentru că fac toate aceste treburi, fără ca ele să fie pontate, adunarea generală a hotărît să-mi mărească numărul de zile-muncă convenite ca președinte, de la 200 la 320.

În cazul nostru nici la magazie nu este prea multă treabă. Adunarea generală a hotărît ca magazionerul nostru să aibă în grija sa și crescătoria de porci, pentru care va primi în plus, față de ceea ce i se cuvine ca magazioner, încă 50 de zile-muncă anual. Dat fiind că grija vitelor de muncă o au șefii de atelaje din primăvară și pînă în toamnă, grăjdăru trebuie numai în timpul iernii. De grădina răspunde Dumitru Bădiță, membru în consiliul de conducere, care are în seamă toate lucrările, socotind de fiecare dată cîte brațe de muncă are nevoie. Avem și opt vaci de lapte și viței. De această mică fermă se îngrijește Ilie Popescu, tot membru în consiliul de conducere.

Muncind în felul acesta, noi am reușit să facem toate lucrările la vreme și fără a fi cu sufletul la gură. Avem un lan de porumb care ne promite peste 3.000 kg. de boabe la hectar. Grîul este de asemenea frumos, fără să mai vorbim de grădina, care, după cum arătam la început, este specialitatea noastră. Cu toate că sîntem o gospodărie agricolă colectivă încă mică ca număr de membri, totuși ne aflăm în rîndul unităților agricole cooperatiste fruntașe pe regiune. Și asta, credem noi, tocmai pentru că am reușit să ne gospodărim și să ne drămuim bine puterea de muncă. Rezultatele pe care le obținem atrag atenția țăranilor muncitori cu gospodărie individuală din sat, făcîndu-i să se apropie de gospodăria noastră colectivă, care își dovedește puterea pe fiecare an ce trece.

Gheorghe Botan

președintele G.A.C. „Cel de al II-lea plan cincinal”, comuna Bascov, regiunea Pitești

INDEMN către PRODUCĂTORII CONTRACTANȚI

Stam deunăzi și priveam la lucrătorii ce montau stația de radioficare. Iată, îmi ziceam, cît de mult s-a schimbat viața noastră! Acum, comuna este cooperativizată în întregime. În foarte multe case becul electric a luat locul lămpii cu petrol. Ca să vedem un film nu mai trebuie să ne ducem pînă la Călărași sau la București, căci avem cinematograful chiar aici, în sat. De ai nevoie de cîte ceva, te duci la magazinul universal al cooperativei de consum și-ți cumperi cele de trebuință. La cîțiva pași mai încolo, se află magazinul alimentară, iar alături un magazin mixt și o librărie. S-au dus vremurile lui Silivestru...

Cu mulți ani în urmă, era la noi în comună unul, pe nume Silivestru, care avea magazin de manufactură, coloniale, fierărie și încă altele. Om tare hapsîn și lacom, ne lua pe mărfurile cumpărate de la el, un preț ce întrecea de trei ori prețurile la care vindeau negustorii din Călărași. Ca să cumperi, bunăoară, un chibrit, trebuia să dai două ouă.

Este bine să ne amintim din cînd în cînd de acele vremuri grele, căci numai așa vom fi în stare să prețuim viața de azi. Mă uit cîteodată la tinerii noștri. Nu mai ies în uliță desculți sau încălțați cu opinci. Și cînd mă gîndesc că, pe vremea tinereții noastre, puțini eram cei ce aveam încălțăminte!

Ce să mai lungesc vorba. Ca și în celelalte sate, și la noi, oamenii sînt azi bine îm-

brăcați, mulți au biciclete, peste 160 de familii au aparate de radio și cîte altele, care fac viața omului mai frumoasă.

Trebuie însă ca noi, oamenii muncii de pe ogoare, să ne întrebăm de fiecare dată, cine ne-a ajutat să ajungem aici, cine ne ajută să mergem mai departe? Clasa muncitoare, condusă de partid. De aceea, noi nu vom da uitării nici îndatoririle pe care le avem. Fiecare dintre noi trebuie să fie convins că,

Scrisoare din sat

cu cît vom trimite la orașe mai multe cereale, mai multă carne, piei, lînă și alte produse, cu atît industria noastră socialistă va putea merge mai departe, iar muncitorii vor putea să ne trimită mărfuri în cantități tot mai mari.

Eu sînt membru al gospodăriei agricole colective din comună. Pot să vă spun, că noi, colectivității, ne străduim să trimitem cît mai multe mărfuri la oraș. Tot așa fac și întovărășii. Pentru acest an, comuna Dragalina a contractat peste 500 de porci, circa 60 de viței, 8.000 kg. de lînă și peste 100 de miei. Totodată s-au încheiat contracte pentru zeci de vagoane de cereale, floarea-soarelui, sfeclă de zahăr și bumbac. Numai gospodăria noastră colectivă a contractat 20 de vagoane de grîu, porumb și floarea-soarelui precum și recolta de bumbac și sfeclă de zahăr de pe 90 de hectare.

Dar nu-i deajuns să încheiem contracte. Numai după ce le realizăm putem socoti angajamentul îndeplinit. Peste puțin timp va începe treierul. Colectivității și întovărășii de la noi din comună au și început pregătirile. Toți, laolaltă, am hotărît ca, înainte de orice, să ne achităm obligațiile din contract. Așa, bunăoară, chiar în seara primei zile de treier, un convoi de care va și pleca spre baza de recepție... La fel vom proceda și cu celelalte culturi contactate. La porumb, sfeclă de zahăr și bumbac, facem acum toate prașilele, precum și alte lucrări de care depinde buna dezvoltare a culturilor.

În încheierea acestei scrisori, indemn și pe ceilalți producători contractanți să aibă aceeași grijă de căpății pentru îndeplinirea întocmai a obligațiilor luate.

Sporind producția la hectar și în ferme, valorificînd produsele-marfă prin cooperativele de consum sau organele comerțului de stat, vom pune umărul mai virtos la creșterea industriei noastre socialiste, la o mai bună aprovizionare a poporului muncitor de la orașe și sate cu cele necesare traiului; vom întări zi de zi, tot mai puternic, alianța dintre clasa muncitoare și țăranimea muncitoare, temelie de neclintită a regimului nostru democrat-popular.

Vasile Rusu

vicepreședinte al statului popular al comunei Dragalina, regiunea București

Consolidarea cunoștințelor căpătate în școală se face prin aplicarea lor în practică, iată-i în fotografie pe elevii anului II ai școlii viticole din Odobești, lucrînd la castrarea florilor de viță de vie.

Gospodăria agricolă colectivă „Ilie Pintilie” se află în satul Dobreni din raionul Vidra. Inchipuiți-vă o curte largă cu citeva clădiri dreptunghiulare și veți avea în fața ochilor sediul gospodăriei. Inchipuiți-vă de asemenea un om subțirel, mic de statură, cu obrazul energic, cu o mustăcioară neagră și veți avea portretul lui Eugen Cristescu, președintele gospodăriei. L-am găsit cu greu. Ba era pe cimp, ba la fermă, ba plecat la raion. L-am întrebat dacă e adevărat ce am auzit, anume că G.A.C. „Ilie Pintilie” este prima pe regiune. Mi-a răspuns cu o oarecare mindrie:

— Bineînțeles! Și nu întâmplător. Vezi mata, tovarășe, la noi nimic nu se face de mintuială. Nici nu se-aruncă vorbe-n vînt. Noi cînd ne punem în cap ceva, apoi facem. Dar ca să mă-nțelegi mai bine, s-o iau de la-nceput. Sînt președintele gospodăriei chiar de la înființarea ei, adică de la 18 iunie 1950. Am avut fericirea să vizitez în 1956 Uniunea Sovietică cu prilejul Expoziției Agricole Unionale de la Moscova. Am văzut acolo lucruri pe care cred că nu le voi uita toată viața. Plecasem de aici cu gîndul să culeg cît mai multe date asupra metodelor științifice în agricultură. Printre altele am vizitat și Academia Agricolă de Stat Timireazev din Moscova. Aici am văzut în laboratoare cum se folosesc îngrășămintele chimice. Apoi, în colhozul „Poruncile lui Lenin” din regiunea Moscova am văzut ce sînt loturile semincere, cum se plantează legumele pe rigole, cum se organizează con-

veierul verde, cum se lucrează la fermă. Știi, tovarășe, fără nici o exagerare pot să-ți spun că colhozul „Poruncile lui Lenin” e un adevărat oraș. Să vezi ce case! Dar clubul! 80 la sută din lucrări sînt mecanizate. Ca să-ți spun mai simplu, colhozul e așa cum vrem noi să ne vedem cît mai curînd gospodăria. Și acum să-ți arăt începutul!...

— Fermă noastră. E o fermă mo-

O ȘCOALĂ de 15 ZILE

del. Am amenajat-o după sistemul sovietic. Pentru hrana animalelor am înființat conveierul verde. Pe o suprafață de 50 hectare semănăm plante anuale în diferite etape, asigurînd în felul acesta în permanență hrana verde pentru vacile de lapte. Și care crezi că e rezultatul? Avem 30 de vaci de rasă și am obținut peste 3.000 litri de lapte de la fiecare vacă!

Eugen Cristescu mă ia de braț, conducîndu-mă spre grădina de legume.

— De cite ori intru aici, îmi aduc aminte de laboratoarele de la Academia Timireazev. Acolo am văzut cum se folosesc îngrășămintele azoto-bacteriene, acolo am luat hotărîrea să le folosim și la noi în gospodărie. Le folosim deopotrivă la

legume, la porumb, la floarea soarelui. Poate te interesează rezultatele? Poftim: am obținut la hectar 42.000 kg. de roșii, 2.000 kg de fasole, 4.800 kg de porumb...

Rînd pe rînd, Eugen Cristescu îmi arată loturile semincere, silozul betonat de 100 tone, îmi vorbește iarăși de cele învățate în Uniunea Sovietică.

— 15 zile am stat în Uniune. A fost pentru mine o adevărată școală. O școală care a însemnat mult pentru mine.

Președintele rîde și adaugă privind-mă țintă în ochi:

— Nu va trece mult, tovarășe și gospodăria noastră va fi așa cum o vrem noi. Dumneata știi că în regiunea Moscova 99 la sută din lucrările agricole sînt mecanizate, iar brațele de muncă sînt folosite în zootehnie?

Ei, ce părere ai despre treaba asta? Dacă aș sta să-ți înșir toate tipurile de mașini pe care le-am văzut în colhozul „Poruncile lui Lenin”, mai că ar trebui să pleci la București cu trenul de seară. Multe am văzut în timpul școlii mele de 15 zile. Tare multe, tovarășe. Văzînd cu ochii mei tipurile acelea de mașini, am înțeles marea biruință a alianței dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare. Și noi primim mașini. Din an în an tot mai multe și mai bune. Datorită ajutorului pe care ni-l dă industria noastră socialistă reușim să obținem rezultate din ce în ce mai frumoase în lupta pentru recolte bogate, pentru belșug și bunăstarea poporului.

D. Mihail

CADRE NOI pentru agricultură

Un puternic ecou a avut chemarea absolvenților Institutului „N. Bălcescu” adresată, la propunerea colegului lor Grigore Guzu, tuturor absolvenților din institutele agronomice din întreaga țară pentru a merge în producție.

„Vă chemăm astăzi, în pragul vieții noi pe care o începem o dată cu absolvirea facultății, să punem întreaga noastră putere de muncă, tot elanul tineresc și toate cunoștințele noastre în slujba ridicării producției agricole din patria noastră. Vă chemăm să devenim luptători dirzi ai recoltelor mari în gospodării agricole de stat, gospodării colective, întovărășiri și cooperative agricole de producție...”

Pilduitoarea inițiativă a absolvenților Institutului Agronomic „N. Bălcescu” din București a găsit un larg ecou în inimile viitorilor ingineri agronomi din țară. În mîngurii asemănătoare absolvenților facultăților de agronomie din Cluj, Timișoara și Craiova și-au luat angajamente de a fi la înalțimea sarcinilor grele, dar deosebit de frumoase.

„Vom ști să răspundem cu cinste acestei încrederi și ne vom face datoria acolo unde vom fi trimisi”. Aceste cuvinte cuprind în ele toată dragostea și recunoștința tinerilor față de partidul și guvernul care le-a acordat tot sprijinul pentru a deveni

110 ANI

DE LA REVOLUȚIA DIN 1848

Revoluția de la 1848 a însemnat în toate țările Europei, unde a izbucnit, o trezire a maselor nemulțumite de situația lor economică și politică.

În Țara Românească, acum 110 ani, s-au întîlnit în luptă comună largi pături ale societății, reprezentînd elemente din burghezia și boierimea progresistă, meseriași, negustori și țărănime.

Speranța țărănimii într-o soartă mai bună o făcuse să alerge sub steagul lui Tudor Vladimirescu, încă din 1821; dar, deși mișcarea fusese întreprinsă în sprijinul împlinirii năzuințelor țărănilor, ea nu le-a adus nici un folos. Pe la 1840, elemente progresiste din rîndurile boierimii și burgheziei încearcă să vie în ajutorul sătenilor, cu un proiect de reforme agrare. Mișcarea a fost însă descoperită și, inițiatorii ei, Mitică Filipescu, Marin Serghiescu, tînărul Nicolae Bălcescu și alții fură judecați și condamnați la închisoare.

Cînd la 1848 izbucnește din nou revoluția, Nicolae Bălcescu — susținut de Alexandru Golescu-Negru și Ion Ghica — a izbutit să introducă în Manifestul Program al revoluției, improprietățile clăcașilor. Programul de reorganizare al țării cuprindea în total 21 de puncte constituționale. El prevedea între altele: independența administrativă și legislativă a țării, adunare reprezentativă, domn ales fără a se ține seamă de clasa socială, egalitatea drepturilor politice, instrucțiune egală pentru amîndouă sexele, libertatea tiparului, dezrobirea țiganilor etc. Dar, după propria expresie a lui Bălcescu, revoluția din 1848 era cuprinsă pe de-a-ntregul într-un singur articol, al 13-lea, cel care stipula emanciparea clăcașilor; celelalte puncte erau — după el — reproducerea mai dezvoltată a programei din 1821.

Prin articolul 13 se încerca tămăduirea unei răni de care suferea țărănimea de secole.

La 9/21 iunie 1848, în adunarea de la Islaz, Eliade Rădulescu dădu citire proclamației revoluționare, în entuziasmul a sute de săteni veniți să o asculte. Cuvintele rostite de Popa Șapcă din Celei avură darul să înflăcăreze norodul și să-l facă să jure într-un glas pe noua Constituție și pe steagul tricolor.

Șuvoiul revoluției se revărsă de la Islaz, la Caracal, la Craiova, peste tot. Revoluția se întîrse în citeva zile. În multe locuri țărării încetară a mai presta lucrul cerut de boieri, socotindu-se îndreptățiți de Constituția revoluționară.

Dar, pe cit se bucura poporul de fărîngăduiele guvernului, pe atît se înspăimînta reacțiunea. Ea încearcă de două ori, în decursul unei iunie (la 19 și la 29), să răstoarne guvernul revoluționar. În ambele situații, poporul salvează revoluția.

La 9 iulie, adică la o lună după citirea proclamației, se dădu decretul de înființare a Comisiei pentru dezbaterile ches-

Conducători ai mișcării revoluționare bucureștene din 1848

tiunii agrare. Această comisie, numită a proprietății, își deschide ședințele la 9 august. Vicepreședintele ei era inimosul agronom moldovean Ion Ionescu de la Brad, om cu profunde cunoștințe în teoria și practica agricolă. Au vorbit atunci din partea celor săraci și obidiți, și au destăinuit suferințe și aspecte dureroase acumulate de secole, deputații țărănilor: Ene Cojocaru, Ion Radu, Popa Neagu, Scurtulescu și alții.

Săteni din fiecare sat veneau la București să aclame Constituția proclamată de popor și să asiste la dezbaterile Comisiei care trebuia să consfințească dreptul lor de proprietate. Dar Comisia fu dizolvată în chiar clipa cînd îi rămăsese să fixeze cîtimea de pămînt cu care avea să fie împroprietărită fiecare familie de clăcași. Locotenența domnească — făcînd jocul moșierimii reacționare — suspendă lucrările Comisiei, cu promisiunea înșelătoare că măsura luată era provizorie.

Deprimăți, țărării se risipește pe la vetele lor. Răzvrătirea clocotea însă în sufletele lor. Chiar atunci cînd intervenția armatei străine punea capăt revoluției și promisiunilor guvernului, risipind pe cei mai buni fii ai ei, țărănimea nu se re-

semnează. O vreme rămîne înarmată sub steagul generalului Magheru, lîngă Cozia, hotărîtă să apere revoluția cu arma și viața. Dar la 28 septembrie (10 octombrie) din sugestii și îndemnuri străine, Magheru dizolvă și tabăra de panduri și voluntari. Țărănimea se risipește a doua oară, dar ea continuă să rămînă credincioasă revoluției.

În primăvara lui 1849 spiritele erau însă atît de nedomolite încît încurajau și aveau gîndurile lui Bălcescu pentru o nouă revoluție. Această stare de revoltă a sprijinit aspirațiile Unirii de la 1859; ea a determinat entuziasmul lui Kogălniceanu și a domnitorului Cuza pentru înfăptuirea reformei agrare din 1864.

În dorința de mai bine țărănimea s-a revoltat și în 1888 și 1907; dar tot de atîtea ori aspirațiile ei au fost înăbușite în sînge. Abia în anii regimului democratic popular visul țărănimii muncitoare de a se vedea stăpînă pe pămîntul ce-l munceste a devenit faptă.

C. C. Bodea

cercetător principal la Institutul de Istorie al Academiei R.P.R.

In sală era liniște. Tinerii se așezaseră fiecare pe unde apucaseră. Nici ora înaintată, nici oboseala unei zile de muncă nu-i îndemna să se despartă. Privirile tuturor erau îndreptate spre vorbă care citea: „Comitetul regional U.I. și secția agricolă cheamă pe tinerii colectivisti să participe cu forțele lor la întărirea economico-nizatorică a gospodăriilor colective”

— Asta-i tot! Incheie vorbitorul. Acum ce facem? Propuneți voi!

Dintr-un colț se ridică o mîna. Toți se întoarseră curioși, spre care începuse vorba:

— Eu zic să formăm o echipă mai din tineret. Cu brigada artistică cîștigăm titlul de frunțasi. Să arătăm putem și la muncă!...

Unul după altul tinerii își dau părerea.

— Să luăm loturile semincere... — Și plantațiile... — Să curățăm pășunea...

S-au sfătuit pînă tîrziu. Și au hotărît: vor merge la inginerul Năstăs președintele gospodăriei colective, vor cere să li se aprobe organizarea echipei. Au ales ca șef de echipă Ion Buga și după puțină chibzuială hotărît ca echipa să fie formată din tineri, cei mai buni. Seara tîrziu, se îndreptau spre casă, un gînd

Una din colectivele fruntașe

In lupta pentru traducerea în viață a măsurilor preconizate în raportul tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej la Consfătuirea de la Constanța, în vederea creșterii producției de cereale, carne și lapte la unitățile sectorului socialist al agriculturii, gospodăria agricolă colectivă „Ilie Pintilie” din comuna Roma, raionul Botoșani, constituie un exemplu demn de urmat. De la 36 de familii de țărani muncitori cu 85 hectare de pământ ciți au fost în anul 1949 la înființare, gospodăria colectivă numără

azi 317 familii cu 870 hectare de pământ. De la 1.400 kg. de grâu la hectar obținute în anul 1953, producția a crescut la 2.340 kg. la hectar în 1957, iar producția de porumb a crescut de la 1.200 kg. boabe la hectar la 3.000 kg. boabe.

Am vizitat nu de mult această gospodărie colectivă, cu aparatul fotografic, pentru a înfățișa prin câteva imagini modul cum se pregătesc colectivității din comuna Roma în vederea dezvoltării multilaterale a gospodăriei:

SE COC GRÎNELE

Sub cerul ca o mare de smarald
Răsuflă-adînc pămîntul abur cald
Și umbra călătoare-a unui nor
Pe pod de spice-alunecă ușor.

În lanul colectiv, rod bogat
Se leagănă, ca valul, pe-nserat
Și-n legănarea lui, cu tainic zvon,
Mîngîie poala băinei unui om
Ce calcă rar prin holda pin' la briu;
Se-oprește, prinde cîte-un spic de grîu,
Îi freacă-n palmă și pornește iar
Cu pasul apăsător de gospodar.
Iar holda-și pleacă-n drumu-i fruntea
De parcă-n fața lui s-ar inchina.

Dar ochii de-un albastru aspru, adînc,
Închide-o clipă și se vede țînc.

...Se uită țîncul temător în jur,
Că-l sperie și bolta de azur.
Din holda boierească ar lua
Un pumn de boabe. Cum le-ar mai

...Vis de copil desculț, copil sărman,
Ademenit de boabele din lan.
Și zece spice freacă-n mîini, flămînd...
„Furi grîu!” aude lingă el tînd...
Sub pumnul boierească trîntit și frînt
Și-nfîșe țîncul pumnii în pămînt.
Se-nchid în lacrimi ochii de azur;
Doar holda, parcă tînguie-mprejur
Și peste el își pleacă fruntea grea
Ca mama căutînd a mîngîia...

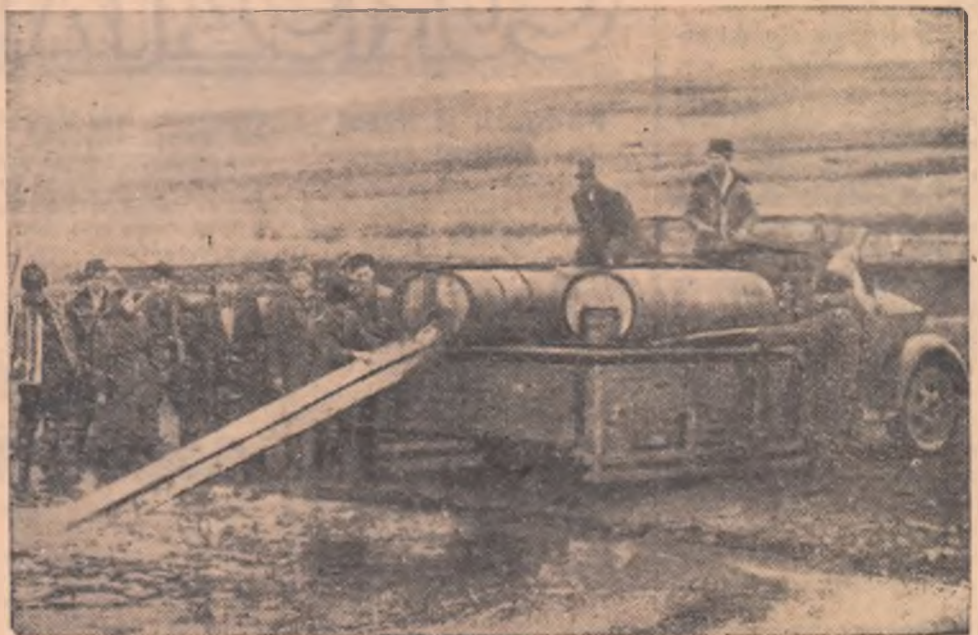
...Și iarăși ochii-albaștri se deschid
În lumea pentru care a trudit
Și vîd, în clipa asta, mult mai clar,
Că nu se coace-n holde grîul doar
Ci visul de copil mai ieri sărman
Se coace-avea spicelor din lan.
Și-asemeni cum stau firele de grîu
Înalte, ajungîndu-i pin-la briu,
Stau visurile tufurilor acei
Ce și-au unit avutul între ei
Și adunate astăzi la un loc
Ca boabele de grîu din lan se coc.

El nu mai rupe temător un spic
De foame grea să-l frece-n pumnul mic,
Ci-l freacă-n pumnul zdrăvîn și crăpat
Să vadă de e bun de secerat
Și socotește-n gînd, în chip și fel,
Cum va să intre cu combina-n el...

Gh. Ceaușu

Pentru creșterea producției la porumb, anul acesta au fost aplicate pentru prima oară îngrășăminte bacteriene. La casa-laborator a gospodăriei, inginerul agronom Marcel Velniceanu instruește pe brigadierii Mihai Prodan și Ghiță Floraru, precum și pe colectivității Maria Bunduc și Ion Adumitricesci la pregătirea amestecului de îngrășăminte fosfobacteriene și azotobacteriene.

Tot anul acesta a luat ființă sectorul piscicol. În cele trei iazuri amenajate în toamna anului trecut se diversază un număr de 100.000 puieți de crap din care se vor obține la toamnă venituri de peste 300.000 lei.

Sectorul viticol este încă o ramură de producție foarte rentabilă, de aceea suprafețele plantate în anii 1956 și 1957 vor fi mărite anul acesta cu încă 10 hectare. Președintele gospodăriei, Ion Bărliba (decorat cu Ordinul Muncii clasa III-a), împreună cu inginerul agronom al gospodăriei, M. Velniceanu, au lucrat alături de colectivității Nicolai Corja, Dumitru Cososchi și Lercă Gheorghe la pichetatul viei de pe dealul Zamca, unde se plantează peste 40.000 de butași (tulpini) de viță nobilă.

Text și fotografiile de F. Michitovici
corespondent voluntar, Cimpulung Moldovenesc

... colegii săi redactînd chema-
tuturor institutelor agro-

În laborator, sub controlul
de Constantinescu, îngăduie
r Cofas de la Institutul a-
scu” să-și verifice lecțiile
a intra la examen.

Le agriculturii noastre so-

dăriile de stat, colecti-
dragi tovarăși, plini de în-
noastră de muncă, în cunoș-
ciți cu însuflețire pentru ca
astre dragi să se transforme
bare, spre binele întregului

Inițiativa DR COLECTIVISTI

mîntea fiecăruia; vom izbui

recut mai bine de trei luni din
ara aceea de început. Chiar a
ua zi, după ce au primit apro-
siliului de conducere, tinerii
t la muncă. Mai întîi au luat
ire cele 38 de hectare desti-
antării pomilor. Au cerut și
celorlalți tineri colectivisti,
ătît terenul, au săpat gropi și
mea s-a încălzit au plantat
Cu inimile strînse așteptau să
s-a ales din munca lor. Cu-
guri au început să se umfle și
esfacă. O dată cu aceasta a
i încrederea în forțele lor.

În laborator, sub controlul
de Constantinescu, îngăduie
r Cofas de la Institutul a-
scu” să-și verifice lecțiile
a intra la examen.

însilozat și cele 400
tone nutrețuri tim-
purii. Și în sectorul
zotehnic tinerii au
adus o contribuție
prețioasă. Ei s-au
angajat să îngrijeas-
că cele două incu-
batoare care trebuie să scoată 3.000
de pui. Aceasta înseamnă o de-
pășire a planului de incubație cu 500
de pui. La întreținerea culturilor, echi-
pa tinerilor este în frunte. Prășitul po-
rumbului, plivitul grîului, polenizarea
artificială a secarei sînt făcute cu mul-
tă grijă și pricepere. Peste tot în gos-
podărie contribuția tinerilor se face
simțită.

La adunarea generală a gospodă-
riei, cuvîntul lui Ion Buga, șeful
echipei de tineret a fost ascu-
tat cu atenție. Vorbea despre planul
de viitor al tinerilor:

— O să ne străduim să recoltăm la
fiecare hectar 1800 kg. grîu și 2600 kg.
porumb — spunea el.

Colectivisti din Bălăgești erau si-
guri că astea nu sînt vorbe. Ele vor
deveni fapte. Cel 15 tineri, între care
cel mai în vîrstă avea 25 de ani, reu-
șiseră cu succes la un examen greu.
Dovediseră că merită titlul de colecti-
visti fruntași pe regiune, ce le-a fost
acordat de comitetul regional U.T.M.
și Secția agricolă regională Con-
stanța.

Ing. Maria Bogdan

SFATUL MEDICULUI

Despre febra tifoidă

Febra tifoidă sau lingoarea sau lingoarea (fiindcă este o boală lungă, care ține mult), lovește mai cu seamă oamenii între 14—30 de ani; mai rar ea atinge copiii mai mici și bătrânii. Cauza bolii se datorează unui microb numit bacilul tific. Acest bacil, care se vede numai cu ajutorul microscopului, se găsește foarte adesea în apă, pe legume, în ruiele murdare, pretutindeni. Bacilii se răspândesc prin fecalele unui om bolnav sau care a zăcut nu de mult de febră tifoidă. Bacilii pătrund în fântini sau în apele curgătoare din apropiere, sau infectează țarina pe care cresc diferite legume, care la rândul lor devin purtătoare de bacili tifici. De asemenea apa infectată cu care se gătește mâncarea poate să producă și ea boala. Muștele sînt și ele vîetăți care duc boala (microbul) de la un loc la altul. Este deajuns ca un om să bea sau să mînce un aliment infectat ca să capete lingoare. Cînd omul se așează la masă fără a se spăla pe mîini după ce s-a murdărit la lucru, el poate introduce în corp o dată cu mîncarea și microbi care îl îmbolnăvesc. De aceea această boală se mai numește și „boala mîinilor murdare“.

În primele șapte zile, cel îmbolnăvit capătă dureri de cap, îi dor toate mădulele, limba îi este uscată, albă deasupra și roșie-smeurie pe margini, îi este silă de orice mîncare, burta i se umfă, îl doare în dreapta și în stînga, sub coaste. Timp de 2—3 zile are constipație (e încuiat), iar apoi pornește o diaree (pîtecăraie) de culoare verzuie ca terciul de mazăre. Se mai întîmplă să-i curgă sînge din nas. Are fierbințeală mare și inima îi bate mai repede decît la omul sănătos. Chiar dacă omul nu are toate aceste semne o dată ci numai o parte din ele, tot ne putem aștepta la lingoare. După șapte zile, boala capătă alte forme și

ține săptămîni și luni, iar dacă bolnavul nu este căutat cu multă grijă, i se găuresc mațele și moare. Bolnavul trebuie dus de îndată la spital, la primele semne de boală spre a se vedea despre ce este vorba. Cu cît boala este luată mai din pripă cu atît este mai bine. Cel care a zăcut o dată de febră tifoidă rar se mai poate îmbolnăvi a doua oară de aceeași boală, dar multă vreme după ce s-a făcut sănătos, el mai poartă în intestinalele lui microbi care o dată dați afară, pot îmbolnăvi pe alții.

Curățenia, distrugerea muștelor și mai cu seamă vaccinarea ne ferește de febră tifoidă. Vaccinarea se face prin trei injecții sub piele în primul an, apoi două în al doilea an și o injecție în al treilea an. Timp de doi ani, omul care s-a vaccinat este ferit de această boală. În tot timpul vaccinării, nu trebuie să se consume băuturi alcoolice căci acestea taie efectul vaccinului.

Avionul sovietic de pasageri „ALBINA“

„Automobilele zburătoare“

Noile tipuri de aparate de zbor sovietice, avionul „ALBINA“ și heliicopterul „Ka-18“, au fost botezate de specialiști „automobilele zburătoare“. Și pe bună dreptate.

Avionul „ALBINA“, construit de uzinele din Kiev, are două motoare de cîte 260 cai putere fiecare, poate lua la bord 6 persoane și o încărcătură de 150 kg. Viteza sa de zbor este de 250 km. pe oră.

Avionul „ALBINA“ poate fi condus și de un șofer. Este în-

zestrat cu aparatură pentru zbor de noapte, putînd ateriza pe orice fel de vreme.

Heliicopterul „Ka-18“ a fost construit după planurile inginerului N. Kamov din Moscova. Poate atinge viteza de 150 km. pe oră și zboară 500 km. fără

escală. La bordul său pot călători confortabil 4 persoane.

Heliicopterul poate zbura chiar pe vreme de furtună, pe ceață sau noaptea. În caz de defecarea motorului, heliicopterul aterizează ușor grație elicelor montate deasupra cabinei.

Heliicopterul „Ka-18“

CURIOZITĂȚI

Podgorii și livezi la înălțimi mari

În partea apuseană a podișului Pamir (U.R.S.S.) a fost creată o grădină botanică la 2.320 m. înălțime. Pentru amenajarea ei, pămîntul pietros a fost spart cu tirnăcoapele și apoi netezit. S-au plantat aici pomi fructiferi și viță de vie de la care s-a obținut cîte 10 kg struguri la fiecare butuc. Pe locurile mai adăpostite se cultivă cereale, cartofi, căpșuni, flori. Iar pe pantele abrupte s-au plantat arbori fructiferi: meri, caiși și nuci.

stejar, plop, brad și molid, ulm, nuc. Foarte rare sînt cazurile cînd trăsnetul lovește teiul, mărul sau aninul. Nu se cunoaște nici un caz în care trăsnetul să fi lovit vreun arțar sau vreun mesteacăn.

Preferințele trăsnetului

Dacă în timpul verii ne apucă ploaia pe timp, ne adăpostim în grabă sub primul copac întîlnit în cale. Aceasta este însă destul de periculos, deoarece — după cum se știe — trăsnetul preferă copacii. Mai ales în timpul furtunilor de vară însoțite de descărcări electrice, numeroși copaci sînt loviți de trăsnet, iar unii dintre ei iau foc și ard ca o torță.

Ceea ce se știe mai puțin e faptul că trăsnetul are... preferințe. Într-adevăr, s-a observat că el este atras îndeosebi de

Cine le paste, le cunoaște.

IV

Așadar, îndată după nuntă, tinăra mamă intră din nou în stup și rămîne aici închisă pînă la sfîrșitul zilelor sale, afară de cazul cînd se formează un nou roi cu care pleacă.

În genere, în a 11-a sau a 12-a zi de la ieșirea ei din celulă, înconjurată de grupul de albine lucrătoare care o îngrijesc, o nutresc și o călăuzesc, ea începe distribuția ouălelor în mod regulat, cîte unul în fiecare celulă. Depunerea ouălelor atîrnă de multe împrejurări. În general, ouatul este cu atît mai bogat cu cît recolta e mai mare. Iarna, cînd albinele nu părăsesc stupul (deși nu stau în amorțire cum s-ar putea crede), mama nu ouă aproape de loc. În timpul verii însă, cînd epoca de recoltă este în plin, s-a constatat că ea poate oua în primii doi ani pînă la patru mii de ouă pe zi. Albinele-mame în vîrstă de 4—5 ani sînt mai puțin fecunde. Cînd o albină mamă nu mai produce numărul de ouă necesar, lucrătoarelor nu așteaptă moartea ei naturală. După ce și-au pregătit de la ea cît mai multe ouă, le pun în celule speciale, iar pe mama îmbătrînită o sacrifică.

În vremea unei recolte foarte bune, se petrece în stup un fapt ciudat: toate celulele sînt umplute cu recoltă, așa că albina mamă la un moment dat nu mai are unde-și depune ouăle. Ea umblă de colo pînă colo, iar dacă situația se prelungește, ouatul este total împiedicat de recoltă. Cînd lipsa de spațiu se produce brusc, albina-mamă nu-și poate totuși înceta ouatul. Ea nu poate fi lăsată fără lucru, chiar dacă stupul devine neîncăpător. Atunci se formează o nouă colonie care părăsește stupul, sub conducerea albinei-mamă. În stup, în 5—6 zile, se naște o nouă albină-mamă. Colonia nouă care se numește roi, pornește să-și afle o nouă așezare. Apicultorul va ști să profite de această situație și punînd un stup gol la dispoziție, își va dubla în felul acesta valoarea primului stup. Dacă însă nu observă acest lucru, albinele ies din stup, zboară care încotro, apoi parcă la o comandă se adună toate, îngrămădindu-se și agățîndu-se una de alta, de obicei sub ramura unui copac. Acest ciorchi-

ne viu rămîne astfel agățat pînă ce cercețele care au plecat din timp, vin să le dea de veste că au găsit în împrejurimi fie un stup nou, fie unul părăsit, fie vreo scorbura de copac bună de format un nou colectiv.

Uneori se întîmplă ca stupul să rămînă fără mamă, orfan. În această împrejurare, insectul, cu insectul, colonia se dezorganizează. Dacă cercetăm un asemenea stup, vedem că albinele lucrătoare, în loc să pornească zorite la muncă, chiar dacă părăsesc stupul, o fac agale și se plimbă a-laudala culegînd nectarul și polenul mai mult din deprinderea ce o au de a munci.

Lucrătoarele își dau seama că stupul nu mai poate trăi multă vreme.

Despre același lucru își va da seama și apicultorul și va introduce el însuși o nouă albină-mamă în stupul orfan, care de îndată își va începe activitatea cu o energie sporită.

O asemenea mamă nouă (matcă) se obține, de la crescătorii speciale. Ea este expediată chiar la mari distanțe într-o cutiuță specială, de îndată ce matca a fost fecundată.

De vreme ce albinele fac pentru om acest minunat aliment, care este mierea, — indicat ca leac în multe boli și foarte sănătos pentru copii, — desigur că și omul trebuie să pună partea lui de contribuție la albinărit. În ultima vreme, un om de știință, Lavie, a descoperit un mijloc de luptă împotriva celui mai mare dușman al albinelor-lucrătoare, care este parazitul Acarapis. Acest parazit se așează în traheea (pe unde respiră) albinei și o înăbușe, omorînd-o. Levie a găsit un soi de ciupercă care la rîndul ei distruge parazitul Acarapis, chiar în gîtlejul albinei, fără ca albina să fie cu nimic vătămată.

Este suficient să se introducă în stup această ciupercă spre a feri albinele lucrătoare de moartea cauzată de Acarapis.

După cum se vede, apicultura este o în-deletnicire rentabilă, prin foloasele ce le aduce omului.

Dr. Octavian Cortea

Știați că...?

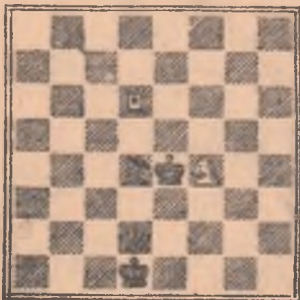
- ...producția mondială de orez din 1957 a fost de circa 198.700.000 tone?
- ...în U.R.S.S. se produc anual peste 10 milioane tone de îngrășăminte chimice?
- ...în S.U.A. sînt atînte de eroziunea solului 423 milioane hectare din totalul de 762 milioane hectare? Din această suprafață atînsă de eroziune, 120 milioane hectare sînt terenuri arabile.

Colțul șahiștilor

Ăstăzi practicarea șahului la sate are o largă răspîndire. Au demonstrat-o diferitele competiții și în special spartachiadele, care au antrenat zeci de mii de săteni în fața tablelor de șah. Căminele culturale și colectivele sportive sătești pot organiza cu ușurință întreceri șahiște, fără cheltuieli, și cu efecte educative din cele mai bune, căci nu trebuie să mai stăruim asupra valorii șahului ca mijloc de contribuție la îmbogățirea activității culturale.

În această rubrică ne propunem tocmai sprijinirea activității de organizare și răspîndire a șahului în rîndurile țărănilor muncitori și a intelectualilor din mediul sătesc, prin publicarea de materiale folositoare atît organizatorilor cît și celor care îndrăgesc șahul și vor să progreseze.

PROBLEMA NR. 1

Mat în 2 mutări

Poziția de control:
Alb—Rd1, Dd2, Td6, Cf4 (4 piese)
Negru—Rd5, Nd4 (2 piese)

* Vezi „Albina“ nr. 542, 544 și 546.

Săptămîna internațională

Un nou mesaj adresat de N. S. Hrușciiov lui D. Eisenhower

Recent, N. S. Hrușciiov președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., a adresat un nou mesaj lui D. Eisenhower, președintele S.U.A., cu privire la pregătirea conferinței la nivel înalt.

Mesajul arată că se poate de limpede că „dacă puterile occidentale nu sînt în prezent gata să rezolve toate problemele pe care Uniunea Sovietică le propune spre examinare la conferință, s-ar putea alege unele dintre ele și să se ajungă la o înțelegere asupra lor, ceea ce ne-ar înlesni un progres pe calea întăririi păcii”.

În continuare tovarășul N. S. Hrușciiov constată cu profund regret că guvernele S.U.A., Marii Britanii și Franței ridică din nou probleme care nu aparțin, ci, dimpotrivă, îndepărtează posibilitatea unei înțelegeri. Printre aceste probleme se numără și așa-numita problemă a situației din Europa răsăriteană. Așa după cum se subliniază și în mesaj „aceasta înseamnă a merge pe calea încălcării flagrante a Cartei O.N.U. care interzice un asemenea amestec, înseamnă a lua în deridare principiile Națiunilor Unite”. Țările din răsăritul Europei își construiesc libere o viață nouă și nu vor îngădui nimănui să se amestece în treburile lor interne.

Puterile occidentale încearcă de asemenea să impună examinarea în cadrul conferinței la nivel înalt a problemei unificării Germaniei. N. S. Hrușciiov arată că această problemă nu este de competența unei conferințe internaționale și că unificarea Germaniei nu poate fi înfăptuită decît de cele două state suverane existente astăzi pe teritoriul german.

În mesaj se stăruie și asupra faptului că de mult există condiții pentru încheierea unui pact de neagresiune între statele participante la Tratatul de la Varșovia și statele făcînd parte din Uniunea nord-atlantică. Aceasta ar asigura securitatea tuturor popoarelor europene și ar contribui la îmbunătățirea situației internaționale.

Mesaje asemănătoare au fost trimise primului ministru al Marii Britanii, Macmillan și președintelui Consiliului de Miniștri al Franței, De Gaulle.

Guvernul sovietic a trimis guvernelor S.U.A., Marii Britanii și Franței propuneri cu privire la problemele ce ar urma să fie discutate în cadrul conferinței la nivel înalt. Din aceste probleme trebuie amintite: încetarea imediată a experimentelor cu armele atomice și

cu hidrogen; crearea în Europa centrală a unei zone în care să nu existe arme atomice, cu hidrogen și rachete; preîntîmpinarea unui atac prin surprindere de către un stat împotriva altui stat; căile slăbirii încordării în regiunea Orientului apropiat și mijlociu etc.

Situația din Cipru continuă să fie încordată

După cum se știe, în Cipru au loc ciocniri violente între populația greacă și turcă. În ultimele zile situația a devenit așa de încordată încît unele orașe și sate din insula Cipru se află sub stare de asediu. Pe străzi patrulează soldați englezi și automobile blindate. Ministrul grec al Afacerilor Externe, Averoff, a protestat pe lângă ambasadorul Angliei din Grecia împotriva terorii antigrecești din Cipru, care se deslănțuie cu îngăduința autorităților engleze.

La 14 iunie guvernul Greciei a dat ordin membrilor misiunii sale de pe lângă cartierul general al comandamentului N.A.T.O. din sud-estul Europei, cu sediul la Izmir, să se reîntoarcă în Grecia. Această hotărîre constituie un prim pas spre ruperea relațiilor diplomatice dintre Grecia și Turcia. De asemenea, așa cum arată agenția France Presse, aceasta mai demonstrează că Greciei, în situația actuală, îi este cu neputință să colaboreze în cadrul N.A.T.O. cu Turcia, din pricina atitudinii ostile adoptate de guvernul turc față de populația greacă din Cipru.

S. U. A. și Anglia pregătesc o intervenție fățișă în Liban

Luptele între trupele guvernamentale și răsculații în Liban au luat aspectul unui adevărat război civil. În cursul zilei de duminică au izbucnit din nou lupte la Beirut. Trupele guvernamentale au bombardat cartierele Basta și Zarif. Răsculații au atacat casa primului ministru Sami Solh și, după ce au devastat-o, i-au dat foc. De asemenea, răsculații au continuat să atace sediile instituțiilor guvernamentale. Au avut loc lupte grele în jurul președinției republicii.

Văzînd că forțele populare din Liban înregistrează succese, cercurile imperialiste americano-englize au început să intervină fățiș în treburile interne al Libanului. Amestecul acesta s-a vădit și în cadrul discuțiilor ținute la Consiliul de Securitate care, sub influența S.U.A. și Angliei, a hotărît să trimită în Liban „observatori”, hotărîre care nu face altceva decît să ascundă adevăratele planuri ale imperialiștilor americani și englezi.

S.U.A. și Anglia nu s-au rezumat numai la aceste amestecuri. Ele au trimis arme trupelor guvernamentale ale lui Sami Solh. Astfel, în cursul luptelor de la Beirut și din alte regiuni ale țării răsculații au capturat importante cantități de armament american folosit de trupele guvernamentale.

In fața hărții

TUNISIA

Veacuri de-a rîndul populația Tunisiei a fost înrobîită, lipsită de drepturi în propria-i țară. Datorită bogățiilor sale naturale și poziției geografico-strategice, Tunisia a atras în decursul veacurilor numeroși cîmpăritori. Astfel, pînă în anul 1878, Tunisia a fost sub stăpînirea turcilor, iar în 1881 colonialiștii francezi au cîmpărit-o și-au transformat-o în protectorat francez.

Poporul tunisian însetat de libertate nu s-a împăcat niciodată cu starea sa de robie și umilință. Mărturii stau nenumăratele răscoale organizate împotriva ocupanților care asupreau populația Tunisiei. Lupta aceasta a devenit însă și mai dirză, mai organizată după cel de-al doilea război mondial, încadrîndu-se în puternica mișcare de eliberare a popoarelor afro-asiatice subjugate de colonialiști. Peste un miliard și 300 de milioane de oameni s-au eliberat după cel de-al doilea război mondial de sub jugul colonial și semicolonial, formînd state naționale independente. Printre aceste state se numără și Tunisia, care și-a dobîndit independența națională la 20 martie 1956. În mai puțin de un an și jumătate — la 25 iulie 1957 — Tunisia a devenit republică, în fruntea ei fiind ales ca președinte Habib Burghiba.

Tunisia este situată în nordul Africii și se mărginește la vest și sud-vest cu Algeria, la sud-est cu Libia, iar la nord și răsărit este scaldată de apele Mării Mediterane. Teritoriul Tunisiei ocupă o suprafață de aproximativ 126.000 kilometri pătrați, cu o populație de circa 3.600.000 de locuitori. Capitala țării este Tunisul — oraș vechi de peste 2.000 de ani, și care numără aproape 700.000 de locuitori. Tunisul este principalul port maritim și aerian al țării.

Jugul colonial francez, care a durat trei sferturi de veac, a avut urmări dezastruoase asupra dezvoltării economiei naționale a Tunisiei. Colonialiștii francezi au pus stăpînire pe cele mai bune pămînturi ale țării, lăsînd populația autohtonă să se zbată în mizerie. Din această cauză agricultura, care formează principala ramură a economiei naționale a Tunisiei, nu s-a putut dezvolta.

După dobîndirea independenței naționale, statul tunisian s-a ocupat în primul rînd de îmbunătățirea situației interne. S-au înfăptuit astfel o serie de reforme progresiste: a fost lichidat sistemul administrativ semifeudal, s-a reorganizat justiția, s-a modificat sistemul electoral etc. În fața statului tunisian stau încă multe sarcini importante, în special în domeniul economic.

Imperialiștii francezi nu se pot împăca cu lichidarea jugului colonial de către Tunisia. De aceea ei fac tot felul de presiuni asupra tînărului stat tunisian. La fel procedează și

imperialiștii americani, care urmăresc, prin acordarea așa-zisului „ajutor” în cadrul „doctrinei Dulles-Eisenhower”, să subjuge Tunisia.

După cum se știe, în ultima vreme, s-a iscat un puternic conflict între Franța și Tunisia. Să vedem mai jos ce fac-

tori au dus la încordarea relațiilor dintre Franța și Tunisia și ce urmăresc în realitate imperialiștii francezi și americani.

La începutul lunii februarie a anului acesta, aviația franceză a bombardat și mitraliat localitatea tunisiană Sakiet Sidi Yusef sub pretextul că în această regiune s-ar fi aflat patrioții algerieni. În urma acestui act de agresiune guvernul tunisian a cerut retragerea tuturor trupelor franceze staționate pe teritoriul Tunisiei și a interzis vaselor de război franceze intrarea în portul Bizerta, unde se află una din cele mai mari baze navale ale Franței.

Trupele franceze au continuat atacurile lor agresive asupra Tunisiei. Astfel, la sfîrșitul lunii mai, ele au atacat unități militare tunisiene din lo-

calitatea Renada și din alte localități. În fața acestei situații grave guvernul tunisian a cerut Consiliului de Securitate al O.N.U. să discute și să ia măsurile corespunzătoare pentru a se pune capăt acestor acte de agresiune săvîrșite de trupele colonialiste franceze pe teritoriul Tunisiei.

Zilele trecute, guvernele francez și tunisian au încheiat un acord prin care s-a stabilit ca trupele franceze din Tunisia, cu excepția bazei strategice de la Bizerta, să fie retrase în termen de patru luni.

Poporul tunisian își va continua lupta pentru a-și păstra independența cucerită.

Se scurt

MEMBRII delegației parlamentare a R. D. Germane, în frunte cu Gerald Götting, vicepreședinte ale Camerei Populare, care se află în țara noastră, au vizitat în cursul zilei de duminică orașul Sibiu. Luni, oaspeții au vizitat uzinele de tractoare „Ernst Thälmann” din Orașul Stalin.

LA INVITAȚIA C.C. al P.C. Bulgar și a guvernului R.P. Bulgaria o delegație a P.M.S.U. și a guvernului R.P. Ungare va face o vizită în Bulgaria în a doua jumătate a lunii iunie. Delegația va fi condusă de Kádár János, prim-secretar al C.C. al P.M.S.U.

GENERALUL De Gaulle va pleca din nou în Algeria la începutul lunii viitoare pentru a vizita regiunile în care se desfășoară luptele împotriva patrioților algerieni.

NOTE POLITICE

Moda cutiilor cu... aer

În Statele Unite sînt în prezent aproape 6 milioane de oameni rămași fără lucru. Dar asta nu înseamnă că elegantele stațiuni balneare de pe coasta Floridei au rămas pustii. Bogății și politicienii americani sînt anul acesta mai numeroși ca oricînd pe însoritele plaje.

Trebuie, însă, să recunoaștem că nici oamenii săraci nu sînt „uitați” în lăudata Americă. De ce să nu aibă și ei parte de bucuriile unei vacanțe pe cel mai luxos litoral maritim american? La asta s-au gîndit și proprietarii unei noi firme comerciale care a lansat moda cutiilor cu... aer, adunat de pe țărmul Floridei. Firma anunță că împachetează aerul adus de

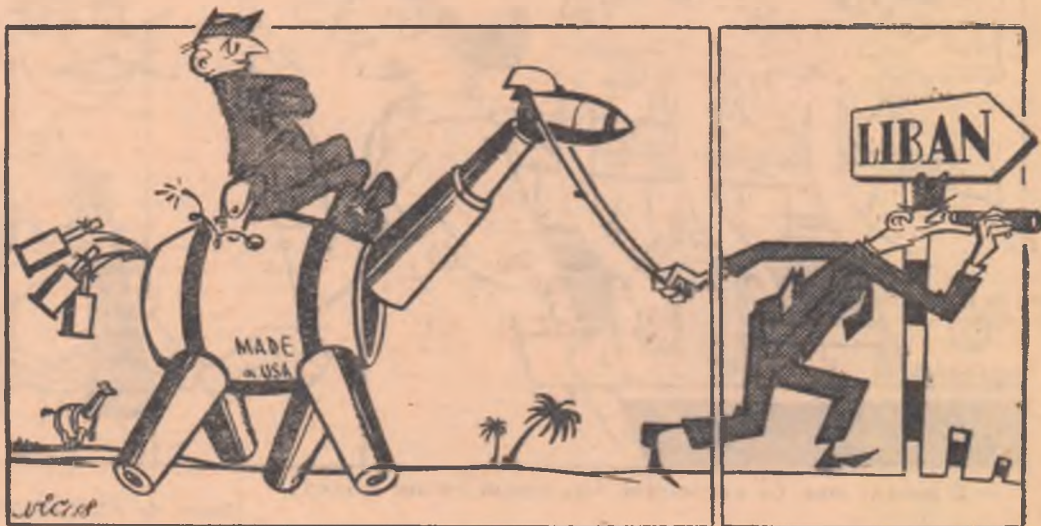
adierea vîntului marin pe cea mai frumoasă plajă din Florida, Palm Beach, loc de petrecere al miliardarilor americani. Și acest „prețios” cadou nu costă decît... un singur dolar.

Să mai spună cineva că nu există democrație în Statele Unite!

Totodată, ziarele americane ne vestesc că există de acum un milion de șomeri care nu mai capătă nici un fel de ajutor, rămînd muritori de foame. E de mirare că nu s-a găsit pînă acum nici o firmă care să le poarte de grijă. Eventual să pregătească cutii cu aburi de la bucatele mîncate de bogății americani la cele mai luxoase restaurante.

T. Păcuraru

Recenta hotărîre a Consiliului de Securitate de a trimite în Liban grupuri de observatori ai O.N.U. înseamnă în realitate pregătirea pentru o intervenție străină (Ziarele)

Paravanul și... caravana!

(Desen de NIC. NICOLAESCU)

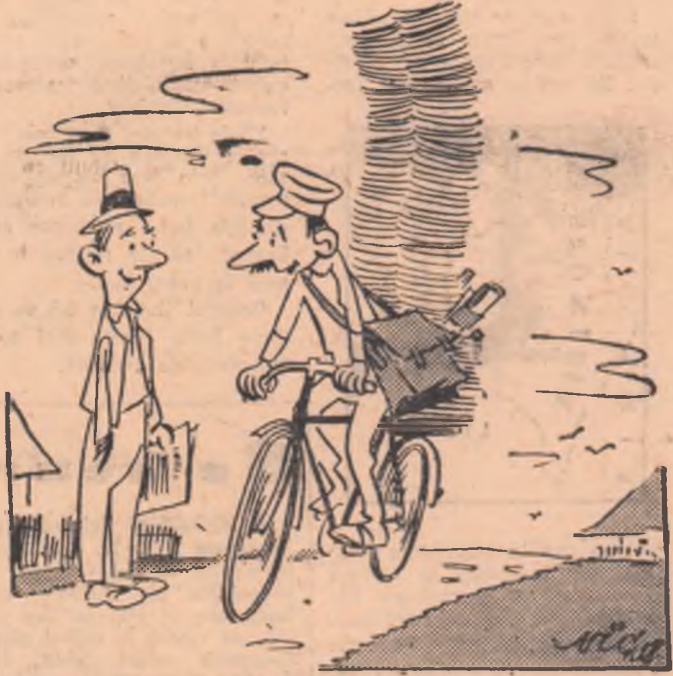
In Arinduri

Numeroase întreprinderi din S.U.A., dau faliment.

Pentru noi acum impasul Are următoarea cheie! Industria ține pasul Cu... politica yankee.

Satira și UMOR

Datorită muncii depuse de învățătorul Gheorghe Luță, drăuzor voluntar, în comuna Brădești s-au făcut peste 400 abonamente la ziare și reviste.

Bicicleta e cam mică
Pentru tolba tot mai plină;
Când o fi la o adică
Poate fac rost... de-o mașină!

(Desen de NIC. NICOLAESCU)

Trai Nenițule!

Băiete, să mai vie două
țoiuri mari. Unu-i Gheorghe
Neniță în Prestavăț.
Și cum îți spuneam, măi Ioane,
ăia e fraieri. Da' și eu deștept
foc. Ce mai — achizitor frun-
tași! Mai să mă evedențiez
O.R.A.C.A. Da' n-am vrut. Tu
mă știi...

— Mo... mo... modest Neni-
țule, mie-mi spui?

— Așa, da' nu te mai bilbiți.
Și să vezi cum de m-am ajuns
în anul ăsta cit ai fost plecat.
Băiete, să mai vie două mari!
— Auzi, mă! Eu, trimisul raio-
nului, achiziționam cereale, con-
tractam an ma'e... Acte în regu-
lă. De la O.R.A.C.A. ridicam
bani. Tot cu acte în regulă. Dar
ce să-i mai obosesc pe bieții
oameni să semneze de primire.
Tu mă știi...

— Ini... ini... inimos Nenițule.
— Exact. Semnam eu în lo-
cul lor. — Băiete, să mai vie
două! — Și cine semnează, tre-
buie să ia banii. Eu semnam,
eu luam. Tu mă știi...

— Hoț... hoț...
— Cum mă?
— Adică, hoțoman Nenițule.
— Așa da. Șmecherie la mine

cit la zece. Aia de la O.R.A.C.A.
nu se prind. A mers o
dată, de două ori. Trai Neni-
țule, pe banii statului. Hai să
mai bem. În sănătatea ta. Vezi
cum mă gândesc eu la alții?
Așa și cu președintele coopera-
tivei din sat. Mi se plingea că
nu îndeplinește planul de con-
tractări. Ce mi-am zis? Hai să-l
ajut! Și am contractat un porc.
Proprietate personală. Deștept,
așa-i?

— Porc... porc... aveai Neni-
țule?

— Ași, de unde! Președintele
e fraier. Inșă avasul l-am luat.
Ce-o să-mi facă?

— Inchi... inchi...
— Ce închisoare, mă, ai ine-
bunit?

— Inchipuieti, că ceva tot o
să-ți faci!

— M-ai enervat cu bilbielile
tale. Băiete, plata!

...Și plata a venit: 50.000 de
lei către O.R.A.C.A. și 1.725 lei
către cooperativă!

...Și l-a mai condamnat
dreapta judecată a tribunalului
popular Lugoj la șase ani de
închisoare corecțională.

A. Croitoru

Doctorul Niță Nedelcu dă consultații în mare viteză, în comunele care țin de cir-
cumscripția sanitară RASA, raionul Călărași.

— E inovația mea. Cu termometrul ăsta consult 3-4 inși deodată!

CRITICA e apă tare: doare, da-i FOLOSITOARE!

Titlul nu este inventat.
L-am reprodus din pro-
gramul brigăzii artistice
de agitație din Brădești. Ca să
vedem cit de folositoare este
critica brigăzii, vom da numai
cîteva pilde:

Tăranului muncitor Constan-
tin Andrițoiu, brigada i-a zis un
cintec de s-a prăpădit sala de
ris. A ris și el de pozna făcută.
Despre ce pozna-i vorba? Vă-
zind că perimetrul întovărășirii
se întinde pînă la locul lui, și
ca să nu ia pămînt în schimb
în altă parte ce s-a gîndit? A în-
cercat într-o seară o căruță de
bulumaci și s-a dus. cum spu-
neau versurile brigăzii „loc-
ma-n miezul cîmpului, în bătaia

vîntului”, să-și mai facă, chipu-
rile, o casă. Brigada i-a cîntat
cam așa:

Ăsta nu-i lucru curat
Să ieși afară din sat.
Nea Costică, știi ceva?
Cu sau fără dumneata
Satu-n loc tot nu va sta!

Dar nici Constantin Andri-
țoiu n-a stat în loc. Curînd și-a
adus frumușel lemnele acasă și
s-a trecut la întovărășire. Și nu
numai el. Iată-l, de pildă, pe
Mircea Leoreanu, care se lăsase
cîndva amăgiț de nașul său,
chiaburul Ion Goșa. Iată cum a
prezentat brigada discuția a-
prinsă între fin și naș:

NAȘUL: — Ce se mai aude fine?

FINUL: — Pentru ei s-aude bine:

Se duc la-ntovărășire...

NAȘUL: — Cum? Și-au ieșit toți din fire?

FINUL: — Și să știi că au intrat
Mai toți frunțașii din sat.

NAȘUL: — Care sint frunțași, măi fine?

Uși c-aici vorbești cu mine?

Spune unu!, că-l mîninc,
Sau cit col'o te arunc.

FINUL: — N-ai să poți minca tot satul

Nici pe mine să m-arunci

Cum te laudai atunci

Cînd ți-o făceam pe argatul.

Eu mă duc în lumea mea

Iar tu rămii cu a ta,

Pieri-ți-ar urma cea rea!...

DOVEZI

Cronică dedicată
gospodăriei agrico-
le colective „Gheor-
ghi Dimitrov” din
Ceacu, raionul Că-
lărași.

A trecut un zvon prin sat
Sprinten ca săgeata:
— Cam miroase-a secerat!
Astăzi, miine, gata!

Cite unul l-a primit
Cu clipiri șirete:
— Nu mă las ou păcălit!
Vreau dovezi concrete!

Dar zvirind, nu știu de ce,
O privire suie
Peste drum, la g.a.c.,
A rămas statuie...

Șiruri de secerători
Gata reparate
Parec strigă de cu zori:
— Na dovezi, măi frate!

V. Tuzleanu

EPIGRAMĂ

Felcera Dumitrana Lu-
pea, responsabilă punc-
tului sanitar de la G.A.S.
Goești, raionul Amara-
dia, nu-și face datoria.

Se-ntinse-n tot raionul ca o
sfoară
Această veste tare cur-oasă:
Deși e muncitoare sanitară,
Nu are comportare... sănătoasă.

Marius Budici, directorul căminului cultural
din Coțofeni din Față, regiunea Craiova, a jucat un
rol de femeie într-o piesă de teatru, motivînd că în
tot satul n-a găsit o fată potrivită...

— Ce-ai de zis de el, surată?
N-a găsit în sat o fată?

Hai pe scenă; poate-așa
S-o-ntimpla și ne-o vedea.

(Desen de NIC. NICOLAESCU)

IDE CIE?

Banca Agricolă raională Că-
lărași obligă pe cei care au con-
tract gogoși de mătase să
meargă la Cuza-Vodă sau Cio-
cănești pentru a-și primi drep-
turile.

Plecat-am nouă din Cunești
(Acum, în toiul muncii!)
Pe jos, că!ări sau în ca!ești
Lăsînd acasă pruncii.

Toți contractanți care-au predat
Gogoși e-aurite
Piecat-am bombănînd din sat
Așa, pe negîndite.

Nu mergem înșă la război
Ca Peneș cel cu ceata;
La Cuza-Vodă mergem noi
Să ni se facă plata!...

(Am merge și la Ciocănești
Să ne luăm finanța,
Dar, dacă stai să socotești
Aceași e distanța!).

Și-așa, zburăm cum numa-n vis
Un om adesea zboară
Că dacă nu găsim deschis
...Venim și miine iară.

Și toți (că doar s-o auzi!)
Oftăm pe-ntînsul luncii:
— De ce să pierdem cite-o zi
Acum, în toiul muncii?

St. Bălăciu